

Реферат на тему: "Концепти-образи нещасливого кохання в сюжеті "Трістана та Ізольди""

Тематично-літературні

САМОСТІЙНА РОБОТА

З історії зарубіжної літератури

На тему:

"Концепти-образи нещасливого кохання в сюжеті

"Трістана та Ізольди".

Дослідник культури французького середньовіччя Дені де Ружмон у своїй праці "Любов і західна культура" стверджує, що у західній літературі немає прикладів та історій щасливого кохання. На мою думку причиною цього є те, що взаємна, благополучна любов, якій ніщо не загрожує, не є такого цікавою, не викликає стільки переживань та емоцій, як так, яка змушена долати перешкоди, перемагати все і всіх заради коротких миттєвостей щастя. Крім того, західноєвропейська людина навіть прагнула страждань, зокрема любовних. Страждання, муки і терпіння, а навіть і смерть заради кохання вважалися вершиною почуттів, притаманних лише витонченим і духовно багатим особистостям.

Яскравим прикладом такої любовної історії і найбільш відомим сюжетом середньовіччя є "Трістан та Ізольда", який має декілька версій, що належать різним авторам. В основі всіх варіантів твору-легенда про трагічне кохання королеви і лицаря, яке запалало від чарівного напою, випитого помилково і тривало до смерті головних героїв, незважаючи на переслідування. Протиріччя з моральними та суспільними принципами, розлуку і загрозу смерті.

Противаги прозову версію Жозефа Бедье в перекладі Максима Рильського, я зрозуміла, що шалена пристрасть Трістана та Ізольди так хвилює читача саме тому, що з самого початку приречена на нещастя. Закохані не можуть бути разом все життя. але не можуть бути разом все життя. але не можуть і одне без одного, хоча усвідомлюють гріховність свого почуття. В основі концепції їх любові — страждання і безвихідь. Перешкоди, небезпека ще більша розпалюють пристрасть і Трістан та Ізольда знову і знову свідомо кидаються у вир почуттів, ідуть на смерть заради кохання. Складається враження, що герої не стільки люблять одне одного, кільки саме кохання; вони навіть, на мій погляд, насолоджуються своїми муками і нещастями.

Дені де Ружмон зазначає, що Трістан та Ізольда, переживаючи сильну взаємну пристрасть, насправді люблять іншого в собі, а не іншого, як такого. У творі не помітно, щоб герої бажали щастя та безпеки один для одного; піклування і вболівання за іншого проявляються лише моментами,

Закохані самі штовхають на смерть і небезпеку себе і предмет свої любові. В

розлуці страждають, а коли підозрюють, що інший вже не мучиться і не сумує, то своїми діями знову його до цього спонукує. Прикладом цього є те, що Трістан, будучи вигнаний Ізольда, вирішив померти: "Трістан бажає і прагне смерті, але не хай же хоч довідається королева, що він умирає з любові до неї, як вона це знатиме — він умре спокійніше".

Цим самим він готовий нанести їй глибоку рану, але довести свою любов. Мабуть, це жорстоко і тому, я згідна з думкою Ружмона, що крізь шалену пристрасть героїв проявляється начебто навіть ненависть.

Закономірне завершення такої бурхливої любові, яке дійсно принесло спокій і умиротворення їх душам — це те, чого вони прагнули впродовж всього роману — смерть майже одночасно і одне біля одного.

Трістан та Ізольда з своїм вірним, шаленим, хоч і суперечливим кохання стали вічними образами світової літератури, ідеальними коханцями усіх часів.